

עשהאל דוהר במשאית הובלות מקצה הארץ אל קצה. האומנם הוא נוסע מהר מספיק כדי לברוח מעצמו? בתוכו יש קול שמנסה להישמע. האומנם יגבר רעש המנוע על הקול הזה וישתיקו? זה סיפור על מסע. על אדם שניסה לברוח ומנוסתו הובילה אותו אל הרגע שבו עשה את הבלתי אפשרי כמעט. להישיר מבט אל תוך עיניו שלו. זה רגע מפחיד. ההתבוננות של עשהאל מאיימת, חסרת רחמים. מה יהיה אחריה? היכן נמצא את עשהאל? היכן נמצא את עצמו?

בעברית שאינה מתביישת להיות עשירה, תוססת, רבת רבדים, מוביל אותנו הספר אל מחוזות נפשו של עשהאל. אין זה מסע עקר, לשם המסע, אלא אודיסיאה שבה כל צעד וצעד חושף עוד מסכה, עוד כאב - ומכאן אפשר רק לצלול אל התהום או להזדקף. הספר מוביל אותנו אל עצמו וגם אל חבלי הארץ הזאת; במבט הנוקב שבו מביט עשהאל אל נפשו, הוא מתבונן גם אל נופי ארצו - הגיאוגרפיים, ההיסטוריים ובעיקר האנושיים. לעתים מסתנוורות עינינו מבוהק האדמה החשופה לשמש, לעתים מועם מבטנו בדמעות. שי גטריידה פורש לפנינו את חיי עשהאל ביד אמן, לאט, בלי למהר, בלי הנחות או הקלות כדי להתחבב על הקורא, בלי להתחשב בנוחותו של הקורא. בסופה של הקריאה אנו מרגישים כי חווינו עמוקה של התבוננות והתפכחות, חוויה של התבגרות. גטריידה הוא סופר, משורר ומחנך.